ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

[Ὑπὸ τοῦ Ἰσπανοῦ συγγραφέως Ἐμμ. Γονζαλες]

[ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ]

Κάτω σὲ μιὰ ἐρημιὰ τοῦ Μεξικοῦ τὸ 1797, στὸν κῆπο μιᾶς ἀγροικίας, μία ὡραία κυρία κοιμᾶται. Εἶνε ὄμορφη σὰν ἄγγελος! Ἕνας φρικώδης τὴν ὄψι μαῦρος δοῦλος, τρυπωμένος στοὺς θάμνους σὲ μικρὴ ἀπόστασι, θαυμάζει κρυφὰ τὴν ὀμορφιά της τὴν ὀνειρεμένη. Εἶνε ἐρωτευμένος μαζύ τη: παραφόρως, μισεῖ τὸν αὐθέντη του σύζυγό της, ἀλλὰ καὶ δὲν τολμᾷ νὰ τὴν ἐγγίσῃ. Ἔξαφνα βλέπει ἕνα τεράστιο φεῖδ. νὰ κατεβαίνῃ ἐναντίον της. Πρὸς στιγμὴν διστάζει. Νὰ τὴν σώσῃ ἢ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ πέσῃ θῦμα τοῦ τρομεροῦ ἑρπετοῦ; Τὸ φεῖδι πλησιάζει. Θὶ τὴν δαγκάσῃ στὸν κρινένιο λαιμό της. Τότε ὁ μαῦρος δρμᾷ καὶ τὸ φονεύει, δεχόμενος τὸ δάγκαμα στὸ βραχίονα. Ἡ θυσία του ὑπῆρξε μεγάλη. Ἡ κυρία δὲν ξύπνησε. Σκύβει καὶ τολμᾷ νὰ τὴν φιλήσῃ. Τὸ φίλημα αὐτὸ διώχνει τὸν ὕπνο της. Ταραγμένη ρωτᾷ τὸν δοῦλο τί θέλει ἐκεῖ.—« Ἤρθα νὰ σᾶς ἀναγγείλω πῶς ὁ αὐθέντης ἐπιστρέφει», λέγει αὐτός. Καὶ πράγματι ἀκούεται τὸ ποδοβολητὸ ἱππέως ποὺ πλησιάζει. Ὁ σύζυγος τῆς Ἐλισσάβετ Γοντρὰν ἐπιστρέφει, καὶ εἰς συζήτησιν τῆς ἀποκαλύπτει ὅτι σκοπός του εἶνε τὸ δουλεμπόριον. Ἡ Ἐλισσάβετ ταρίσσεται. Ὁ Γοντρὰν τῆς ὑπενθυμίζει τὸ παρελθόν της. Ἐκείνη ἀναγκάζεται νὰ τοῦ ἀφηγηθῇ τὰς τραγικὰς περιπετειας τῆς νεοσηπτός της.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἂν δεχθῇς θὰ σὲ γεμίσω ἀπὸ διαμάντια καὶ χρυσάφια, ὥστε κι' αὐτὲς ἡ δούκισσες νὰ ντρέπωνται νὰ παρουσιασθοῦν μπροστά σου καὶ ὁ κόσμος μόλις σὲ βλέπει θὰ στέκῃ θαμπωμένος. Ἀλλ' ἂν ἐξακολουθήσῃς νὰ μὴ μὲ θέλῃς, φυλάξου!

Καὶ τότε σήκωσε ἕνα παρπέτασμα, ποὺ χώριζε τὸ θεωρεῖο στὰ δύο, κι' εἶδα μὲ τρόμο σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνία μιὰ κόκκινη φλόγα νὰ καίῃ, συγχρόνως δὲ μιὰ ἀηδὴς μυρωδιὰ γέμισε τὸ θεωρεῖο. Ἔβλεπα χωρὶς νὰ καταλαβαίνω περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Τότε ἐκεῖνος ἐφώναξε δυνατά:

—Βαστιάνε!

Ὅταν ἄκουσα τὸ ὄνομα αὐτό, ἐπάγωσα ἀπὸ φρίκη. Ἐννόησα πὼς εἶνε τ' ὄνομα τοῦ δημίου μου. Ὅλοι γύρω μου ἐστέκοντο ἀπαθεῖς. Ὁ πλούσιος κτηματίας μοῦ ξανάπε:

— Δεσποσύνη, ἀφοῦ σᾶς στιγματίσουμε, μπορεῖτε νὰ ἀνοίξετε τὴν πόρτα αὐτὴ καὶ νὰ περᾶτε στὴ μεγάλη αἴθουσα. Θὰ προηγεῖται ὅμως ὁ Βαστιάνο καὶ θὰ φωνάζῃ:

— Νά. κυττάχτε, ἡ ὡραία φιλενάδα, μὲ τοὺς τρεῖς ἐραστάς!

Φυσικὰ μοῦ τὰ ἔλεγαν ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ μὲ φοβίσουν. Ἐγὼ ὅμως ἤμουν ἀθῶα καὶ τὰ ἐπίστευα ὅλα' καὶ ἡ καρδιά μου ἐπάγωνε! Γιατὶ νὰ μὴ πιστεύω στὰ λόγια τους; Μήπως δὲν μ' εἶχαν ἁρπάξει ἀπὸ τὸ σπίτι μου; Μήπως δὲν μ' εἶχαν αἰχμαλωτίσει; Τρελλὴ ἀπὸ τὸ φόβο, ἔκαμα τότε μιὰ πρᾶξι ἀπελπισίας. Ἔτρεξα πρὸς τὴν πόρτα ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ χοροῦ, τὴν ἀνοιξα καὶ μισότρελλη, ἕτοιμη νὰ λιποθυμήσω, ἀλλοφρονοῦσα, ριχτηκα μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν χορευτῶν. Οἱ βασανισταί μου ὅμως δὲν τὰ ἔχασαν. Συνῆλθαν γρήγορα ἀπ' τὴ κατάπληξί τους κι' ἔτρεξαν ἀμέσως κατόπι μου. Μ' ἐπερικύκλωσαν κι' ἄρχισαν νὰ μὲ ἐρωνεύωνται καὶ νὰ μὲ χλευάζουν. Οἱ χορευταὶ ἀπετέλεσαν κύκλο γύρω μας. Τοὺς κύτταζα περιμένοντας βοήθεια. Δὲν θὰ βρισκόταν ἕνας τίμιος ἱππότης μεταξὺ ὅλων αὐτῶν; Πολλοὶ εἶχαν παρασυρθῇ ἀπ' τὰ λόγια τῶν διωκτῶν μου καὶ ἐψιθύριζαν:

— Γιὰ νὰ τῆς φέρουνται ἔτσι, θὰ εἶνε κάποια ἀμετανόητη Μαγδαληνή...

Τὶ μαρτύριο! Ἔξαφνα ἄκουσα ν' ἀναφέρεται τ' ὄνομά σου Γοντράν, ἀγαπημένε μου. Ὁ ἄθλιος κτηματίας, ὁ βασανιστής μου αὐτός, ἐφώναξε μόλις σὲ εἶδε

— Νὰ ὁ κόμης δὲ Φαβιὲρ ποὺ τοῦ κέρδισα ἀπόψε τρεῖς χιλιάδες λουδοβικίων!

Συγχρόνως, Γοντράν, ἄπλωσε τὸ χέρι του νὰ σὲ χαιρετίσῃ, ἀλλὰ σὺ δὲν τοῦ ἔδωκες τὸ δικό σου. Σὲ θυμοῦμαι σὰν νἆταν αὐτὴ ἡ στιγμη.

— Τὶ κωμωδία εἶνε αὐτὴ ποὺ παίζετε εἰς βάρος ἑνὸς δυστυχισμένου πλάσματος;

Ὁ κηματίας ταράχτηκε. Καὶ σοῦ ἀπήντησε ψευτογελῶντας:

— Εἶνε μιὰ μικρὴ τσαχπίνα Γοντράν...

Σὺ ὅμως δὲν γελάστηκες. Μοῦδωκες τὸ χέρι σου καὶ μοῦπες αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ δὲν θὰ τὰ ξεχάσω ποτὲ ὅσο ζῶ:

— Δεσποσύνη, μὴ φοβᾶστε καθόλου. Ἀπ' τὴ στιγμὴ αὐτὴ βρίσκεσθε ὑπὸ τὴν προστασίαν ἑνὸς εὐγενοῦς.

Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω Γοντράν, πόσο γοητευτικὸς ἦσουν τὴ στιγμὴ αὐτή. Μ' ἔσωσες. Ἤμουν ἀσφαλής. Οἱ ἄθλιοι βασανισταί μου δὲν τόλμησαν νὰ ποῦν λέξι.

Μ' ἔφερες σπίτι μου κι' ἔπεσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας μου. Δυστυχῶς ὅμως ἡ συμφορὰ ποὺ μοῦτυχε τὴν εἶχε πλήξει θανασίμως καὶ ἀπέθανε λίγες ἡμέρες κατόπιν...

Ἐγὼ σκεπτόμουν πλέον μόνον ἐσένα, τὸν γενναῖο σωτῆρά μου. Δὲν ἔλπιζα νὰ σὲ ξανασυναντήσω ποτέ. Κι' ὅμως ἕνα μῆνα κατόπιν ἔγινα γυναῖκά σου, μοῦδωκες τ' ὄνομά σου.

— Ναί, ἔγινες γυναῖκά μου. Καὶ οἱ ἐχθροί μου, στὴν πόλι, εἶπαν πῶς σ' ἐπῆρα γιὰ τὰ χρήματα τῆς προικός σου. Ὁ πατέρας σου ἦταν πολὺ πλούσιος κι' ἐγὼ ἀφανισμένος

— Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψῃ αὐτὸ Γοντράν, γιὰ σένα, τὸν γενναιόψυχο, τὸν ὑπηρήφανο;

— Κι' ὅμως, ἀγάπημου, ἔτσι συνέβη. Ὁ διάκτησσου κτηματίας μ' εἶχε ξετινάξει στὸ χαρτοπαίγνιο. Ὁ πατέρας σου ἦταν ἀπ' τοὺς πλουσιωτέρους τῆς πόλεως. Σ' ἐπῆρα γυναῖκά μου καὶ μὲ τὴ προῖκά σου ξαναγόρασα τὰ κτήματά μου. Δυστυχῶς ὅμως, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἔχασα ὅ,τι εἶχα καὶ δὲν εἶχα. Αἱ ἐπαναστατικαῖς ἰδέες ποὺ ἐδίδασαν στοὺς γάλλους χωρικοὺς ἐκαρποφόρησαν σιγὰ-σιγά. Ἐξεράγη ἡ ἐπανάστασις καὶ μιὰ νύχτα, οἱ χωρικοὶ ἔβαλαν φωτιὰ στὸ πύργο μας! Εἶχαν πιάσει τὰς ἐξόδους πάνοπλοι καὶ μᾶς περίμεναν νὰ μᾶς σκοτώσουν!

— Ὦ Γοντράν! μὴ μοῦ τὴν θυμίζῃς τὴ φρικτὴ αὐτὴ νυχτιά. Ναί, φίλε μου, τὴν θυμοῦμαι, ἀλλὰ δὲν λησμόνησα τίποτε ἀπὸ τὴν νέα αὐτὴ τραγωδία. Ξύπνησα, θυμοῦμαι, κατατρομαγμένη, πνιγμένη ἀπ' τοὺς καπνοὺς κι' ἔτρεξα στὸ λίκνο τῆς μικρῆς μας Ἀλίσης. Τὴν ἅρπαξα μισόγυμνη καὶ τρομαγμένη στὴν ἀγκαλιά μου κι' ἔτρεξα σ' ἕνα παράθυρο. Ἡ πυρκαϊὰ εἶχε κάμει τεραστίας προόδους. Μεγάλαις φλόγες πηδοῦσαν ἀπὸ παντοῦ, ἡ αὐλὴ τοῦ πύργου μας λαμποκοποῦσε καὶ ἦταν γεμάτη καπνό. Κάποιος ἀπ' τοὺς χωρικοὺς μὲ διέκρινε, φαίνεται, κι' ἐπυροβόλησε. Ἡ σφαῖρα ἔσπασε τὸ τζάμι, πέρασε πλάϊ μου καὶ μ' ἔκαμε νὰ τραβηχθῶ ἐντρομη. Διέκρινα μεταξὺ τῶν ἐμπρηστῶν χωρικούς, τῶν ὁποίων εἶχα κάμει τόσας καλωσύνας. Εἶχα ἐπισκεφθῆ τ' ἄρρωστα παιδιά τους, τοὺς εἶχα δώσῃ φάρμακα καὶ χρήματα, εὐλογοῦσαν μέχρι χθὲς τ' ὄνομά μου.,. Ἔξαφνα ἤλθες σὺ πλησίον μου Γοντράν. Μοῦ εἶπες ν' ἀφήσω τὴν μικρή μας Ἀλίση στὸ λίκνο της καὶ νὰ τρέξω, νὰ σ' ἀκολουθήσω νὰ σωθοῦμε δι' ἑνὸς ὑπογείου διαδρόμου, ποὺ ὡδηγοῦσε ἀπὸ τὸ πύργο μας στὰ λατομεῖα τῶν γύρω βουνῶν. Ν' ἀφήσω τὴν κόρη μου καὶ νὰ σ' ἀκολουθήσω; Πῶς σοῦ ἦλθε τέτοια σκέψις Γοντράν;

— Νομίζεις λοιπὸν πῶς ἤθελα νὰ θυσιάσω τὸ παιδί μας; Σοῦ εἶπα νὰ τὸ ἀφήσῃς στὸ πύργο, γιὰ νὰ μὴ μᾶς προδώσουν φεύγοντας οἱ κλαυθμηρισμοί του. Ἤλπιζα πῶς δὲν θὰ τολμοῦσαν νὰ τὸ κακοποιήσουν οἱ χωρικοί.

— Σὲ πιστεύω Γοντράν. Πῶς μποροῦσα ὅμως ἐγὼ ν' ἀποχωρισθῶ τὸ παιδί μου; Δὲν θὰ τὸ ἐγκατέλειπα στὸ πύργο κατ' οὐδένα λόγον. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀποφασίς μου, ὅταν παρουσιάσθη ἐμπρός μας πάνοπλος ὁ σιδηρουργὸς Μὰξ Βιρμάν, ὁ τίμιος ἐκεῖνος καὶ γενναῖος ἄνθρωπος, ὁ σύζυγος τῆς ἀδελφῆς μου. Ἀνέλαβε νὰ παραλαβῇ καὶ νὰ διασώσῃ τὸ παιδί μου, μοῦ τὸ ὡρκίσθη, κι' ἔτσι ἐπείσθην καὶ τοῦ τὸ παρέδωσα, γεμίζοντάς το φιλιά... Θυμᾶσαι Γοντραν;.. Ἄχ! φτωχή μου Ἀλίση! Πότε θὰ σὲ ξαναδῶ;

— Ναί, ἡ τύχη μᾶς κατέτρεξε τρομερά. Ἤρθαμε στὸ Μεξικὸ κι' ἀπὸ τότε καμμιὰ εἴδησι δὲν ἔχουμε γιὰ τὴ Γαλλία. Ἔφερα μαζί μου δῶ πέρα τὰ λείψανα τῆς περιουσίας μας. Κλεισθήκαμε στὴς ἄγριες αὐταῖς ἐρημιαῖς. Καὶ σήμερα δὲ μᾶς μένει πιὰ τίποτε· τὰ χρήματά μας, ἐσώθηκαν. Κι' ὅμως αἰσθάνομαι μέσα μου τὴ δύναμι νὰ κατακτήσω ὁλόκληρο βασίλειο. Ναί... Κι' ἐντούτοις τὶ κάμνω ἐδῶ πέρα τόσο καιρό; Σαπίζω στὴν ἀπραξία. Γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω τὴς ὁρμές μου ἐπιδίδομαι σ' ἐπικίνδυνα κυνήγια μήπως μὲ ξεσχίσῃ κανένα θηρίο καὶ ἡσυχάσω!

— Κι' ὅμως, φίλε μου, θὰ μπορούσαμε ἴσως νὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι καὶ στὴν ἔρημη αὐτὴ γωνία, ἂν ἤθελες.

— Μὴ το ἐπαναλάβῃς ἄλλοτε αὐτὸ κυρία, σὲ παρακαλῶ. Μιὰ ὥρα τώρα προσπαθῶ νὰ σοῦ δώσω νὰ ἐννοήσῃς τὴ φρικώδη θέσι στὴν ὁποία βρισκόμαστε. Εἶνε πιὰ ἡ σειρὰ σου νὰ μὲ ἀκούσῃς καὶ σύ. Θὰ σοῦ ἀποκαλύψω καὶ θὰ σοῦ διηγηθῶ κι' ἐγὼ τὸ παρελθόν μου. Λοιπόν' μάθε το Ἐλιζαμπέτα, σ' ἀγάπησα γιατὶ ἤσουν πλουσία καὶ μόνον γι' αὐτό. Εἶχα καταστραφῆ στὰ χαρτιά, ἦρθε ἡ ἐπανάστασις καὶ μὲ κατέστρεψεν ἐκ νέου. Σήμερα δὲν ἔχω πλέον τίποτα ἀτυχότως καὶ τὸ χειρότερο χρωστῶ!

— Ἔχεις χρέη; Εἶπε ἐντρομος ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα.

— Ναί, καὶ σὺ μόνον μπορεῖς νὰ μὲ σώσῃς ἀπὸ τὴ νέα αὐτὴ συμφορά, ἂν μ' ἀγαπᾷς.

(ἀκολουθεῖ)